

geblokt kleeed

27/03/2009 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

De wereld draait wel verder zonder mij. Een paar hondensnoepjes en een geblokt kleeed: meer heb ik niet nodig. Dora en Willy rennen enthousiast mee het land in. Doorlopen tot de sloot waar het nog steeds zo rustig is als toen Ojerslust gebouwd werd.

De eend in het riet houdt zich stil en gebruikt haar schutkleur om haar eieren warm te kunnen houden. Zelfs de honden merken haar niet op. Ik roep ze bij me en vouw het kleeed uit. Lekker languit naar de wolken kijken. Willy snuffelt in mijn gezicht en gaat naast me liggen. De klompen aan de voeten en een grasspriet in de mond.

Het land stopt bij de sloot, maar in de verte is goed de Bloklandse kade te zien. Nog verder ligt de Lek. Naar die verste verten wil ik nog wel eens toe, maar niet nu. Ik weet de richting en dat is voor nu even voldoende.

Vliegtuigen trekken witte sporen door de lucht en verdwijnen af en toe achter een donzige wolk. Iedereen is druk om naar elders te gaan. Het geluk ligt altijd ergens anders. Geluk is weinig nodig hebben om gelukkig te kunnen zijn.

Ik til mijn hoofd op en zie Dora druk snuffelen op zoek naar takjes tussen het gras. Takjes die over zijn gebleven toen het kampvuur nog brandde. Tussen haar tanden en met een opgetrokken lipje brengt ze een heel klein stukje hout naar me toe. Als ik het uit haar bek wil pakken, trekt ze haar kop terug. Een leuk spelletje. Ik laat me achterover vallen. Dora legt het stukje hout op mijn buik en gaat daarna braaf zitten wachten. Ik gooi het de lucht in, zie haar boven me zweven en met grote precisie het stukje uit de lucht happen. Ze legt het weer op mijn buik. Mooi zoals ze kan genieten van het hier en nu. Ze hoeft nooit de sloot over.

Ik draai me op mijn buik en zie net boven de grassprietten het silhouet van de kerktoren van Oudewater. Willy probeert hondensnoepjes uit mijn zak te stelen. Dora pakt enthousiast het stukje hout dat van mijn buik valt.

Ik neem me voor om bij de eerste mooie dagen de tent op te zetten. Kampvuur aan en de honden mee. Gek eigenlijk dat je daarmee wacht en het niet gewoon doet. Wanneer is het mooi genoeg? Als het 's nachts niet meer vriest?

Ik gooi het kleeed over de schouder en loop weer terug naar de wereld. We zullen wel zien.